

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B.**, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., proti žalovanému **V. S.**, zastúpenému advokátom JUDr. M. Z., **o zaplatenie 616, 05 € (18. 559,- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 19 C 52/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. júla 2010, sp.zn. 24 Co 331/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 47, 05 € k rukám JUDr. D. S., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 31. januára 2005, č.k. 19 C 52/2001-74 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18. 559,- Sk (616, 05 €) do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 4. 520,- Sk (150,04 €) do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám splnomocneného zástupcu žalobcu. Konanie o vzájomnej žalobe žalovaného zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 697 Občianskeho zákonníka a § 4 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Krajský súd v Trnave uznesením z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. ako oneskorene podané odmietol. Uznesením z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 753,- Sk (24, 99 €)

k rukám advokáta. Uznesením z 22. augusta 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 s poukazom na ustanovenie § 164 O.s.p. opravil zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného rozsudkom z 30. mája 2008, sp.zn. 5 Cdo 85/2008 napadnuté uznesenie odvolacieho súdu z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/20056 v spojení s uznesením z 23. mája 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 a opravným uznesením z 22. augusta 2007, sp.zn. 11 Co 329/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odmietnutím odvolania žalovaného, ako oneskorene podaného, hoci pre takéto rozhodnutie neboli splnené podmienky, bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 21. októbra 2008, sp.zn. 24 Co 177/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v časti o trovách konania, ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného uznesením z 13. októbra 2009, sp.zn. 5 Cdo 120/2009 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f) O.s.p. spočívajúcej v tom, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), pričom súdny spis zápisnicu o verejnom vyhlásení rozsudku, ani žiadnu úpravu ohľadom zachovania postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. (pokyn, aby sa oznámilo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, alebo aspoň záznam, že sa tak stalo), neobsahuje.

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 7. júla 2010, sp.zn. 24 Co 331/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti ako aj v časti o náhrade trov konania zmenil tak (§ 220 O.s.p.), že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 616,05 € a náhradu trov prvostupňového konania 150,04 €, k rukám jeho advokáta do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetom konania je výška poplatku z omeškania v sume 18. 559,- Sk za obdobie od 1. januára 1991 do 28. februára 1998, ktorá

ako dlh vznikla žalovanému neplnením si povinností vyplývajúcich z užívania bytu tým, že neplatil riadne a včas zálohové platby za plnenia poskytované s užívaním družstevného bytu. Poukázal na skutočnosť, že žalovanému bola rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. marca 1998, sp. zn. 22 C 22/1994, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 26. januára 1999, sp.zn. 3 Co 234/1998, sp.zn. 23 Co 235/1998 a sp.zn. 3 Co 14/1999 nadobudol právoplatnosť, uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 9. 281,- Sk (308,07 €), z ktorej si žalobca v tomto konaní uplatnil poplatky z omeškania (predmet sporu). Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namieta právoplatný výrok tohto rozsudku v časti uloženej povinnosti zaplatiť istinu 9. 281,- Sk (308, 07 €), s týmito námietkami sa už odvolací súd pre prekážku rozhodnutej veci nemohol zaoberať (§ 159 ods. 3 O.s.p.). K otázke premlčania žalobcovho nároku uplatneného v tomto konaní odvolací súd dospel k záveru, že nakoľko námietku premlčania vzniesol žalovaný až po uplynutí odvolacej lehoty, t.j. po uplynutí času, v ktorom zákon umožňuje rozširovať rozsah a dôvody odvolania (§ 205 ods. 3 O.s.p.), nemohol sa pri svojom rozhodovaní už otázkou premlčania zaoberať. Zároveň však uviedol, že žalobou uplatnený nárok v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka premlčaný nie je, keďže poplatok z omeškania za prvý uplatnený deň 1. marca 1998, mohol byť uplatnený prvýkrát v nasledujúci deň t.j. 2. marca 1998. Žalobca podal návrh na začatie konania na súd prvého stupňa dňa 12. decembra 2000, teda pred uplynutím premlčacej lehoty, ktorá by uplynula 2. marca 2001. Odvolací súd tak dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, s jeho odôvodnením sa preto v celom rozsahu stotožnil a rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v časti náhrady trov konania zmenil podľa § 220 O.s.p. z dôvodu potreby priznané plnenie vyjadriť v mene platnej na území Slovenskej republiky, ku ktorej došlo po prvostupňovom rozhodnutí (§ 9 ods. 4 zák.č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike), t.j. zmenil a prepočítal slovenské koruny na euro, pri zohľadnení kurzu 30. 126 za euro (18. 559,- Sk : 30.126 = 616,05 € a trovy konania 4. 250,- Sk : 30.126 = 150,04 €).

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalovaný, ktorý žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žalovaný zároveň žiadal priznať náhradu trov celého konania, vrátane ročných úrokov vo výške 17,6% zo sumy, ktorú žalobcovi zaplatil. Poukázal na obsah a dôvody dovolania, ktoré podal proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24 Co 177/2008 z 21. októbra 2008 a žiadal tieto dôvody zohľadniť i v tomto dovolaní. Namieta, že nárok žalobcu

uplatňujúceho si žalobou zaplataenie poplatku z omeškania z mesačných zálohových platieb za plnenie poskytované s užívaním družstevného bytu je v rozpore so zákonom. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Cdo 83/2006, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že sa žalobca nemôže úspešne domáhať zaplataenia nedoplatku na zálohových platbách s užívaním bytu, ak sú predmetom ročného vyúčtovania, keďže platenie záloh podlieha ročnému zúčtovaniu, až po ktorom vzniká právo na zaplataenie skutočného nedoplatku. Dovolateľ s nárokom uplatneným žalobou nesúhlasil i z dôvodu, že podľa § 517 ods. 2 a § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka má žalobca nárok iba na zaplataenie úroku z omeškania a nie poplatku z omeškania.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ho žiada odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Mal za to, že so všetkými argumentmi, ktoré žalovaný uviedol v dovolaní, sa už konajúce súdy vysporiadali a zároveň poukázal na skutočnosť, že žalovaný v danom dovolaní uvádza ďalší dôvod, ktorým majú byť údajne opakované vyčíslované pohľadávky v tej istej veci, len v inom zúčtovacom období (v konaní vedenom pod sp.zn. 22 C /22/1994 súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom z 13. decembra 2005 a vec nie je právoplatne skončená z dôvodu podaného dovolania, resp. v spojitosti s konaním vedeným na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 11 C 17/2005 a 19 C 52/2001).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného

významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Napokon dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného vo veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Z porovnania rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd, i keď vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že mení rozsudok súdu prvého stupňa, v skutočnosti ho potvrdil (§ 219 O.s.p.), tak ako to vyplýva i z jeho odôvodnenia. Zmena (§ 220 O.s.p.) sa totiž týka iba prepočtu pôvodne priznanej istiny žalobcovi rozsudkom súdu prvého stupňa (18. 559,- Sk) na euro, t.j. priznané plnenie vyjadril odvolací súd v mene platnej na území Slovenskej republiky po rozhodnutí súdu prvého stupňa.

V danej veci rozsudok teda odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení odvolací súd nezistil.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na odôvodnenie svojho rozhodnutia sp.zn. 5 Cdo 120/2009 zo dňa 13. októbra 2009, v ktorom podrobne ozrejmil, že v prejednávanej veci nie je konanie zaťažené vadou v zmysle ustanovenia § 237d O.s.p. (t.j. že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie).

K námietke žalovaného, ktorý v dôvodoch svojho dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci, čím zrejme chcel uviesť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže

viest' k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia z 15. decembra 2010 k dovolaniu žalovaného, pričom odmenu advokáta určil vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny určenej podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, vo výške 39,84 €, čo spolu s režijným paušálom podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 7,21 € predstavuje spolu 47,05 €, ktorú sumu zaviazal zaplatit' žalovaného žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. V. M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

